

Tezdecká
AKADEMIE

ZTRACENÁ DŮVĚRA

GINA MAYER

Jezecká
AKADEMIE

ZTRACENÁ DŮVĚRA

Copyright © 2019 Ravensburger Buchverlag
Pferdeflüsterer-Academy, Verletztes Vertrauen
© 2019 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Iva Zündorf, 2025
Cover © Anna Rohner, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5602-5 (pdf)

Tezdecká AKADEMIE

ZTRACENÁ DŮVĚRA

GINA MAYER

přeložila Iva Zündorf

PLACHÉ ZVÍŘE

*všechno je v pohybu
město se žene duní lomozí řinčí rachotí
bliká a oslňuje
bezradné oči jsou zmatené
a mé srdce bije na poplach
 pryč odsud pryč*

1.

Štěstí. Bylo zlatě žluté a temně zelené jako široké větve jedlí, kterými prosvítaly paprsky slunce. Vonělo po mechu a lesní hlíně a po Šamanově teplé srsti.

Vnímá to Isabelle stejně? Zoe se přes rameno otočila na svou kamarádku, která jela za ní. Slušelo jí to. Zlatohnědé vlasy jí měkce splývaly přes ramena, jako by byly z hedvábí. Sněhobílá klisna Chenoa, na které jela, svítila ve stínu lesa.

Isabelle se podívala na Zoe svýma krásnýma mandlovýma očima a usmála se. „Všechno v pořádku?“

„Jde to skvěle.“ Zoe se otočila zpátky dopředu a stiskem stehen pobídla Šamana do lehkého cvalu.

Mustang jejímu pokynu hned porozuměl a rozběhl se. Dusal kopyty po lesní půdě a moc rád by běžel mnohem rychleji.

Zoe se předklonila, objala hřebce kolem krku, pak zavřela oči a nasála lesní vzduch. Vzpomínala, jak tudy loni v létě jela poprvé.

Hned si to místo zamilovala. Učarovaly jí vysoké tmavé jedle a borovice, jejichž vrcholky si tady dole mohla jen představovat, prastaré listnáče s obrovskými kmeny, mohutné kapradí i houštiny, ve kterých přebývali mývalové, dikobrazi, pištuchy, čipmankové a lesní myši.

Na žádném místě na světě se Zoe necítila tolik doma jako tady. A viděla toho už opravdu hodně. Ještě před rokem se zabývala hudbou na profesionální úrovni, letadlem cestovala z jednoho města do druhého a vystupovala v největších světových koncertních sálech. Zoe Deventerová, zázračné dítě s flétnou.

Když stála ve světle reflektorů na pódiu koncertního sálu a někde v Singapuru, Miláně nebo New Yorku jí nadšeně tleskaly tisíce lidí, bývala taky šťastná. Ale tehdejší štěstí se vůbec nedalo srovnat s tím, co cítila teď. Čistá, absolutní radost.

„Už bychom to asi měly pomalu obrátit,“ slyšela volat Isabelle. Jako všechno na ní byl i její hlas půvabný, mluvila s měkkým francouzsko-kanadským přízvukem.

Zoe přenesla váhu dozadu, vzala za otěže a cítila, jak Šaman na okamžik zaváhal, než poslechl. Raději by běžel dál. Stejně jako ona.

„Kolik je hodin?“ obrátila se na kamarádku.

„Už bude skoro pět,“ vzdechla Isabelle. „Nejradši bych zůstala tady venku.“

„Já taky,“ řekla Zoe. „Ale na večer hlásili silné bouřky. Asi bychom v noci přece jen měly být na zámku.“

Obě dívky byly už rok na Jezdecké akademii ve Snowfieldu. Na internátní škole na severozápadě Kanady vychovávali jezdecký dorost, který na mezinárodních soutěžích budil zaslouženou pozornost. Dlouhý seznam absolventů, kteří vyhrávali závody po celém světě a získávali medaile a ocenění, byl opravdu pozoruhodný.

Zoe a Isabelle ale závodní kariéru neplánovaly. Byly ve třídě zaříkávačů koní, kde spolu obě dívky studovaly *natural horsemanship*, metodu, jak přirozeně komunikovat s koňmi.

Ještě před dvěma měsíci se spolu obě dívky moc nebavily a vlastně se ani nevyhledávaly. Kromě toho, že chodily do stejné třídy, neměly nic společného. Tehdy si to alespoň myslely.

Zatímco Zoe před nástupem na jezdeckou akademii na koni nikdy nejezdila, Isabelle s koňmi vyrůstala. Její rodině patřil v Quebecu *Dufresne Stud & Stallion Breeding*, nejslavnější hřebčín v celé Severní Americe.

Isabelle začala s jezdeckým, když jí byly tři roky, a od deseti let už jezdila své první závody. Vyhrávala všechny důležité poháry a ceny v kategorii dorostenců. Pak se ale rozhodla, že závodní kariéru ukončí a stane se zaříkávačkou koní.

V prvních dnech ve Snowfieldu Zoe Isabelle strašně záviděla. Všechno, co se sama musela s velkým úsilím naučit, Isabelle dokonale ovládala: jízdu, skoky, práci v kruhu i zacházení s těžce zvladatelnými koňmi.

Ale pak Zoe jednoho obtížného koně zvládla a ukázala, že mezi nimi ve skutečnosti až tak veliký rozdíl není.

Díky Isabellině bílé klisně a její záhadné minulosti se obě dívky skamarádily.

Protože byly tak nerozlučné, dělali si z nich ve třídě trochu legraci. Říkali jim *siamská dvojčata*.

„Myslím, že dneska ještě pršet nezačne.“ Isabelle zvedla hlavu a zadívala se na jasně modré nebe, které prosvítalo mezi vrcholky jedlí. Bylo bez jediného mráčku.

„Přece víš, jak rychle se tu mění počasí.“ Zoe zatahla za uzdu a přiměla Šamana, aby se zastavil a obrátil.

Chenoa se zastavila taky. Oba koně teď stáli proti sobě. Šaman se kobyly svými tmavými nozdrami skoro dotýkal, jeho dech ji hladil po čele.

Mustang a klisna vypadali jako absolutní protiklad. Silný a svalnatý Šaman měl srst černou jako uhlí, Che-noa s bělostnou srstí byla štíhlá a elegantní.

Jako Zoe a Isabelle byli i oni stejně nerozluční. Na pastvě stáli vždycky u sebe, jeden druhého by nikdy nenechali na holičkách.

„Izzy, radši už pojď. Když to teď neobrátime, nestihneme večeri.“

„Když ale zůstaneme venku, nebudeme se muset ráno trápit s paní de Cesco.“ V Isabelliných tmavých očích to najednou odvážně zajiskřilo.

Když Zoe uslyšela profesorčino jméno, sevřel se jí žaludek. Pocit štěstí, který právě prožívala, byl najednou pryč.

Paní de Cesco byla zástupkyně ředitelky snowfieldské jezdecké akademie. Dříve to bývala úspěšná závodní jezdka, na škole učila ve vyšších ročnících drezuru a parkur. Zoe s Isabelle byly teprve v sedmičce, ale pan Percy, který je měl na parkur, se zranil a už delší dobu chyběl. A dnes jim oznámili, že ho bude zastupovat paní de Cesco.

Ve třídě zaříkávačů koní zavládlo zděšení, ale největší šok to byl pro Zoe. S profesorkou měla z dřívějších špatných zkušeností a od té doby se jí vyhýbala, jak to jen šlo. A od zítřka to s ní bude muset vydržet tři hodiny týdně!

Chvilí uvažovala, jestli by Isabellin ztřeštěný nápad přece jen neměly uskutečnit. V lese bylo několik chat,

kde se dalo volně přenocovat. Jedna taková byla neda-leko. Zítra by se mohly vymluvit, že v lese zabloudily a nenašly cestu domů.

Ale nikdo by jim to nevěřil. Málokdo se ve zdejších lesích vyznal tak dobře jako Zoe se Šamanem.

„Tím se nic nevyřeší,“ zavrtěla Zoe hlavou. „Stejně bychom se musely někdy vrátit. A pan Percy bude chybět až do konce školního roku. Do té doby budeme mít de Cescu na krku.“

Isabelle se chvíli mlčky kousala do rtu a pak si jen povzdechla. „Máš pravdu. Jedeme zpátky.“

Když vyjely z lesa a zabočily na pěšinu k jezeru, jejich koně svěřili hlavu. Vycítili ponurou náladu svých jezdkyň.

Za chvíli se před nimi objevila mohutná budova snowfieldské akademie. Za vodním příkopem se proti večernímu nebi vzpínala řada špičatých štítů a kulatých věžiček. V dálce se tajemně třpytily sněhem pokryté vrcholky vysokých hor. *Zámek*, jak škole říkali studenti, vypadal jako z pohádky.

Zámek nechal před sto lety postavit jeden milionář, majitel železnice. Chtěl si tak vybudovat pomník. Později získala celý areál jedna soukromá nadace a zřídila v něm internátní jezdeckou školu.

„Co se to děje?“ překvapeně se obrátila Isabelle, když za sebou zaslechla zvuk motoru.

Oba koně nervózně nastražili uši. Auta byla ve Snowfieldu tak neobvyklá jako medvědi a losi ve Vancouveru. Občas sem přijel nákladák s potravinami a každý pátek a neděli mikrobuse, který zajišťoval kyvadlové spojení mezi školou a letištěm ve Whitehorse.

„Jede jak blázen!“ Dívky rychle navedly koně ke krajnici.

Vůz s přívěsem pro koně vyrazil ze zatáčky a řítil se přímo k nim. Řidič zjevně mířil k zámku. Když už je skoro mýjel, prudce šlápl na brzdu. Pneumatiky hlasitě zakvílely a auto zastavilo. Na straně řidiče se spustilo okénko.

„To je idiot!“ Zoe seskočila ze sedla a běžela k autu.

Za volantem seděl zavalitý chlapík se světlým plnovousem. Jeho spolujezdec měl vlasy i plnovous tmavé.

„Tady nemůžete jezdit tak rychle!“ osopila se na ně Zoe.

Řidič otráveně zvedl obočí. „Jedu za Calebem Colem,“ zavrčel. „Kde ho najdu?“

„Netuším, kde teď je. Jste domluvení?“

„To bych řekl,“ odpověděl. „Co kdybys ho tak přivedla?“ Nebyla to otázka. Ten chlápek jí to vlastně nařídil.

Zoe na něj vztekle zírala. Jak si vůbec může dovolit takhle s ní mluvit? Nejraději by ho tam prostě nechala stát. Ale tady nešlo o ni.

Šlo o toho koně v přívěsu. Zoe si byla jistá, že je to Calebův nový případ.

Caleb učil ve třídě zaříkávačů koní jen na půl úvazku. Zbytek času pracoval jako trenér traumatizovaných nebo obtížně zvladatelných koní. I když byla škola na tak odlehlém místě, vozili Calebovi majitelé své postižené koně i z velké dálky, aby je zbavil jejich potíží.

Někdy trvalo celé týdny, než se Calebovi podařilo získat jejich důvěru, ale povedlo se mu to skoro pokaždé. A s každým dalším úspěchem se stával ve světě koní známějším. Žádostí o terapii dostával víc, než mohl zvládnout.

„Nový pacient?“ zeptala se Isabelle, když se Zoe vrátila.

Auto s přívěsem se znovu rozjelo, motor ječel na plné obrátky jako na závodech. Pak odbočilo na parkoviště před budovou školy.

„Mám sehnat Caleba,“ řekla Zoe. „A prý sebou mám hodit!“

„Nemusíš,“ poznamenala Isabelle. „Tamhle zrovna jde.“

Štíhlý, vysoký muž vyšel ze zámku a přes kamenný most zamířil k parkovišti. Caleb Cole. V záři slunce působil jako tajemný posel noci. Jako vždy byl celý v černém – od kovbojského klobouku až po kožené holínky. Jeho vlasy svázané do copu byly černé jako uhl.

Když došel k autu s přívěsem, řidič rychle vystoupil. Caleb mu podával ruku, ale muž jeho pozdrav ignoroval a ráznými kroky zamířil dozadu k přívěsu.

Mezitím z auta vystoupil i spolujezdec. Poodešel kousek stranou a zapálil si cigaretu.

Zoe by tak ráda věděla, o čem se Caleb s řidičem auta baví. Bohužel stáli moc daleko.

Cizí muž trhnutím odjistil výklopnou přičku a praskl nástupní rampou o zem tak silně, až Chenoa se šamanem leknutím ucukli.

Z přívěsu se ozvalo dupání kopyt a ve vchodu se objevil bílý koňský zadek posetý černými kulatými skvrnami.

Caleb rozhodil rukama a řekl něco, co muže s plnovousem rozlítlo tak, že se vztekle obrátil a zamířil k němu.

Oba muži teď stáli těsně naproti sobě. Byli stejně vysocí, ale cizí muž měl o něco širší ramena a byl trochu podsaditější než Caleb.

„Pojď, Isabelle,“ řekla Zoe a vyšvihla se do sedla.

Klusem se vydaly k vjezdu na parkoviště. Správně teď měly jet úzkou pěšinou kolem zámeckého příkopu a pak přes lávku k sedlišti. Ale zvědavost jim nedala.

2.

„Vy mi tady nebudete vykládat, jak mám zacházet s vlastním koněm!“ křičel na Caleba muž s plnovousem. „Kdybyste to všechno totálně nezapackal, tak bychom tu nebyli!“

„Ale pane Buchanane, nejprve se uklidněte,“ reagoval Caleb.

„Buchanan,“ zašeptala Isabelle zamyšleně. „Vždyť to je...“ nedořekla a sraštila čelo.

„Já jsem naprosto klidný,“ zavrčel na Caleba Buchanan výhrůžně.

„No dobře.“ Caleb se usmál, ale uvolněný úsměv to nebyl. „Tak si teď můžeme vysvětlit...“

„Tady není co vysvětlovat,“ přerušil ho muž. „V telefonu jsme si už všechno řekli. Ale rád vám to řeknu ještě jednou: Do toho vašeho šarlatánství už nevrázím ani cent. Ta legrace už mě stála dost času a peněz. Jestli Tom nebude sekat latinu, osobně ho zavedu k rasovi!“ odplivl si nakonec.

„Tom!“ vyhrkla Zoe. „To je Tom!“

„Jasně,“ přikývla Isabelle. „Buchanan si ho před mě sícem odvezl. Byla jsem u toho, když si ho nakládal.“

Malý strakatý tinker strávil ve Snowfieldu několik týdnů. Caleb ho léčil, protože hřebec tvrdošíjně odmítal nastupovat do přívěsu. Pan Buchanan, vzpomněla si teď Zoe, koupil malého koníka pro svou dcerku, která si s ním zpočátku výborně rozuměla. Problémy nastaly, až když s ním chtěla jezdit na závody a bylo třeba ho převážet.

Calebovi se celkem rychle podařilo malého hřebce přesvědčit, že uvnitř přívěsu na něj nečíhá žádné strašidelné monstrum, které by ho chtělo sežrat. Po několika hodinách terapie ho Tom naprosto bez problémů následoval do přívěsu.

„Tak proč je zase zpátky?“ zeptala se Zoe.

„To fakt nevím.“ Isabelle se zamračila. „Když ho Buchanan odvážel, sám si ho odvedl do přívěsu. Žádný problém.“

„Samozřejmě vám nebudeme nic účtovat,“ řekl Caleb. Na rozdíl od pana Buchanana mluvil velmi tiše

a uvolněně. I jeho tvář vypadala klidně, zatímco Buchanan byl v obličejí už celý brunátný.

Ale Zoe věděla, že uvolněný a klidný není. Nesnášel, když na něj někdo hulákal. Kdyby nešlo o malého tinkera Toma, už dávno by se byl beze slova otočil a toho zuřivého chlapíka tam nechal stát. Tím si byla Zoe jistá.

„Mimochodem,“ dodal Caleb, „když jste si pro něj po terapii přijel, sám jste se při nastupování do přívěsu přesvědčil, že Tom neměl s nastupováním žádné problémy.“

„A co já vím, co jste tu s ním udělal? Určitě jste mu dal nějaké prášky na uklidnění. Když jsme dorazili domů, všechno se hned vrátilo do starých kolejí. Stačí, když ten mizera přívěs jenom zahlédne, a okamžitě začne vyšilovat. Přes čtyři hodiny jsme se s ním morodovali, než jsme ho dostrkali dovnitř.“

„Mají za sebou strašnou dálku,“ zašeptala Isabelle. „Pan Buchanan je až z Heleny v Montaně, sem to jsou skoro tři tisíce kilometrů.“

„Myslíš, že tu dálku jeli bez přestávky?“ zamyslela se Zoe.

„Nevím. Tom byl určitě celou dobu v přívěsu. Jinak by ho nedostali zpátky, ani ve dvou ne.“

„Chudák!“

„Dobře, že jste sem Toma znovu přivezli,“ řekl Caleb.

„Za to nemusíte děkovat mně, na to vemte jed,“ nadával Buchanan. „Kdyby na tom cvokovi moje dcera

tak nevisela, asi bych mu už dávno sám zakroutil krkem. Ale ona ho přímo zbožňuje.“

„To se nedivím,“ pousmál se Caleb a poprvé od začátku rozhovoru to bylo opravdu upřímné. „Je to krásné zvíře.“

„Mně teda může být ukradený.“ Buchanan si zapálil cigaretu. Jeho společník už dokouřil a přišel k nim.

„Tak jdeme na to?“ řekl a tázavě se podíval na přívěs. „Doufám, že ven to půjde líp.“

„Já to udělám,“ rychle ho přerušil Caleb. „Jestli chcete, můžete si zatím odnést zavazadla do penzionu pro hosty. Najdete ho...“

„Já vím, kde ten zatracený penzion je,“ přerušil ho Buchanan. „Už jsem tam dvakrát byl.“

Caleb nehnul ani brvou, když si oba muži vytáhli z auta cestovní tašky a bez pozdravu odkráčeli.

„Chceš s ním pomoci?“ zavolala na Caleba Isabelle, když byli návštěvníci z doslechu.

Caleb s úsměvem zavrtěl hlavou. „To nebude nutné, díky,“ odpověděl. „Ten prcek je úplně hotový. Zvládnou to sám.“

„To je poprvé, co se Calebovi vrátil pacient,“ řekla Isabelle, když spolu se Zoe hřebelcovaly koně po vyjíždce. „A zrovna Tom.“

„To je fakt divné,“ přitakala Zoe. „Ten byl přece úplně v pohodě.“

„Kdo ví, co s ním ten příšerný chlap všechno prováděl. Když někdo hrozí, že chce dát koně utratit...“

„Kdo tu chce někoho utratit?“ přerušil je náhle něčí hlas.

Zoe začalo pádit srdce jako splašený kůň. Krev jí bušila ve spáncích a v břicho se jí začal rozlévat podivný pocit, jako by za chvíli měla omdlít. Bylo to stejné jako pokaždé: když se k ní blížil Cyprian, tělo ji přestávalo poslouchat.

Spustila kartáč s háčkem, kterým Šamanovi čistila kopyta, a obrátila se k němu.

„Tom je zpátky,“ hlásila.

„Tom?“ Cyprian zvedl obočí. Stejně jako Caleb chodil celý v černém. Jediným barevným prvkem na něm byly skoro nadpozemsky modré oči.

„To je ten malý tinker, který měl problém s přívěsem,“ vysvětlovala Isabelle. „Jeho majitel ho přivezl zpátky.“

„Jo, jasně. Caleb už mi to říkal,“ řekl Cyprian a povzdechl si. „Ten týpek byl docela drsný, chtěl, aby Caleb letěl do Montany a Toma léčil u něj doma. Caleb by mu i vyhověl, pro koně přece udělá cokoli, ale mohl nejdříve o prázdninách.“

„Tak dlouho Buchanan očividně nechtěl čekat,“ poznamenala Zoe.